

Sygn. akt I C 881/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2019r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Lucyna Szeredy

po rozpoznaniu 3 kwietnia 2019r. w J.

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą we W.

przeciwko H. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej H. S. na rzecz powoda (...) Bank S.A. z siedzibą we W. kwotę 4.436,26 zł (cztery tysiące czterysta trzydzieści sześć złotych 26/100)

-z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 3.967,46 zł (trzy tysiące dziewięćset sześćdziesiąt siedem złotych 46/100) od 15 maja 2018 r. do dnia zapłaty,

-z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 433,60 zł (czteryście trzydzieści trzy złote 60/100) od 21 maja 2018 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 74,97 zł (siedemdziesiąt cztery złote 97/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 881/18 upr.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle z 03.04.2019 r.

Powód (...) Bank S.A. z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanej H. S. kwoty 4.436,26 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 433,60 zł od dnia 21 maja 2018 roku do dnia zapłaty i od kwoty 3.967,46 zł wraz z odsetkami umownymi, począwszy od dnia 15.05.2018 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie wnosił o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, wg norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie, powód wskazał, że dochodzona kwota stanowi wierzytelność pieniężną wynikającą z umowy kredytu, zawartej (...).

o nr (...). Pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłaty, w związku z czym cała należność w tej umowy stała się wymagalna.

Nakazem zapłaty, wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym VI Nc-e (...) Sąd Rejonowy L. (...) uwzględnił w całości żądanie powoda (k. 5v.).

W sprzeciwie od tego nakazu pozwana domagała się oddalenia powództwa w całości, podnosząc szereg zarzutów odnośnie wymagalności i wysokości roszczenia, jak i legitymacji powoda do dochodzenia spornej należności (por. k. 6v. - 7).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Pozwana H. S. zawarła z powodem (...) Bank S.A. z siedzibą we (...)(...) umowę kredytu o nr (...), na podstawie której otrzymała środki pieniężne w kwocie 4.166,99 zł, zobowiązując się do ich spłaty według warunków, szczegółowo opisanych

w umowie, w tym do zapłaty odsetek i kosztów. Umowa przewiduje zobowiązanie do spłaty całkowitej kwoty kredytu w wysokości 5.097,06 zł w 48 miesięcznych ratach. Pozwana dokonała jedynie częściowej spłaty kredytu tj. do kwoty 331,77 zł (dowód: szczegółowy wykaz odsetek, działań mediacyjno – upominawczych, zestawienie wpłat i opłat - k. 20 - 21).

Z powodu uchybienia obowiązkowi dokonywania terminowych spłat umowa została pozwanej wypowiedziana, a to pismem wierzyciela z 16.01.2018 r. (dowód: k. 20). Wypowiedzenie umowy postawiło całość należności z umowy w stan wymagalności.

Powyższy stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o powołane w treści uzasadnienia dokumenty, których autentyczność i treść nie nasuwała wątpliwości Sądu jako wiarygodna podstawa rozstrzygnięcia w sprawie. Liczne zarzuty pozwanej, sformułowane w sposób szablonowy, bez przytoczenia jakichkolwiek konkretnych okoliczności dla ich uzasadnienia, prowadziły sąd do uznania okoliczności faktycznych, przytoczonych przez powoda za prawdziwe i udowodnione. Tym bardziej, że pozwana – na rozprawie 03.04.2019 r. – nie kwestionowała roszczenia powoda, ani co do zasady, ani co do wysokości, podnosząc jedynie okoliczności związane ze swoją trudną sytuacją finansową (k. 34).

Sąd zważył, co następuje.

Roszczenie w całości zasługuje na uwzględnienie.

Powód wywodził swoje roszczenie z faktu istnienia wymagalnej wierzytelności wobec pozwanej, wynikającej z zawartej przez nią umowy kredytu z (...) nr (...).

Postępowanie dowodowe wykazało, że w istocie pozwaną łączy stosunek zobowiązaniowy z powodem w postaci umowy kredytu, z której pozwana nie wywiązała się. Do akt sprawy zostały dołączone: umowa kredytu oraz historia spłat z tytułu tej umowy. Podpisując umowę pozwana pokwitowała odbiór gotówki zgodnie z dyspozycją kredytobiorcy, przyjmując na siebie zobowiązanie poniesienia kosztów, określonych szczegółowo w umowie.

Wobec niedochowania terminów i warunków spłaty kredytu wierzyciel skutecznie wypowiedział pozwanej umowę (jest to okoliczność niezaprzeczona), co skutkuje uznaniem, że cała niespłacona należność z tej umowy jest wymagalna.

Z poczynionych przez Sąd ustaleń wynika, że w przypadku opóźnienia się kredytobiorcy w spłacie powód miał prawo wezwać pozwaną do zapłacenia zaległych rat pod rygorem wypowiedzenia umowy, a w przypadku braku zapłaty mógł wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia (dowód: umowa o kredyt gotówkowy - k. 22v.). Skorzystanie przez powoda

z prawa do wypowiedzenia umowy powoduje, że po upływie terminu wypowiedzenia stosunek prawny umowy kredytu ulega rozwiązaniu,

a kredytobiorca ma obowiązek spłaty kredytu wraz z odsetkami i innymi kosztami, należnymi w dniu rozwiązania umowy.

Wobec faktu, że pozwana nie zakwestionowała skutecznie roszczenia powoda, ani co do zasady, ani co do wysokości, w szczególności nie wykazała, że należy się ono w innej wysokości - czy to chociażby z powodu częściowej spłaty - żądanie pozwu należało uwzględnić w całości.

Na marginesie wskazać należy, że w sytuacji, w której pozwana, podejmując obronę swoich praw w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniosła zarzuty kwestionujące zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia, na niej spoczywał obowiązek udowodnienia okoliczności faktycznych pozwalających na ocenę trafności tych zarzutów (art. 6 k.c.). Jak trafnie bowiem wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 20.12.2006 r. (IV CSK 299/06, LEX nr 233051) "Ciężar dowodu w postępowaniu cywilnym nie zawsze spoczywa na powodzie. Ten kto odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje".

Zdaniem Sądu Rejonowego, powód przedstawił wystarczające dowody zarówno dla wykazania własnej legitymacji w sprawie (będąc kontrahentem pozwanej, z którym została zawarta przedmiotowa umowa nie było w tym zakresie wątpliwości), jak też co do wymagalności i wysokości roszczenia (przedstawił zarówno dowód udzielenia pozwanej środków pieniężnych, wypowiedzenia umowy, jak też historię wpłat, potwierdzającą zasadność dochodzonej kwoty). Brak przeciwdowodów ze strony pozwanej czyni zarzuty pozwanej gołosłownymi i w konsekwencji nieskutecznymi.

W świetle ustalonej przez Sąd podstawy faktycznej żądania stwierdzić następnie należy, że znajduje ono swą podstawę prawną w przepisie art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r. poz. 993 z późn. zm.). Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki w rozumieniu przepisów prawa bankowego (art. 3 ust. 2 pkt 1). Umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę (art. 29 ust. 1).

Mając na uwadze wyżej naprowadzone regulacje stwierdzić należy, że również zarzuty kwestionujące wysokość zastrzeżonych w umowie kosztów kredytu nie znajdują uzasadnienia. W analizowanym wypadku limit pozaodstekowych kosztów kredytu mieści się w ustawowym limicie, a zatem roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie w całości.

O odsetkach orzeczono w myśl art. 481 k.c. mając na uwadze łączące strony postanowienia umowne.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z przepisem art. 98§1 i 3 k.p.c., obciążając pozwaną opłatą sądową od pozwu (56 zł) opłatą skarbową od udzielonego pełnomocnictwa (17 zł) wraz z kosztami taksy notarialnej (1,97 zł).